

ADVENT

2025

Elmélkedések advent napjaira
2025. november 30-tól december 24-ig,
és december 25-re

BOKOR Közösség
5. régió

ÚGY SZERETNÉNK...
(1996 KARÁCSONYÁN)

Úgy szeretnénk megérteni mindent,
Úgy szeretnénk átfogni az Istent!
Hiszen ki a Végtelennek része
Visszavágyik mindig az egészbe.
Betlehemi rege arról üzen nékem,
Hogy az Egész ott lehet egy részben.
Csak egy jászol, csak egy nyaláb szalma,
Bamba barmok barlang-birodalma
És egy apró tehetetlen gyermek
Helyt adhat a végtelen Istennek,
Mert egy vágyó, nyitott emberszívben
Elférhet és otthon van az Isten!
Ahány ember, annyi szíven zörget,
Így szeretné átjárni a földet.
Minden szívnek kicsit más az útja,
Hogy hányféle a Teremtő tudja.
A "keskeny" út mégis elég széles,
Jászoltól keresztig s a feltámadásig,
Amibe a Gonosz foga belevásik.
Így mehetünk együtt, gyakran vitatkozva,
Mégis közös célért, egymás kezét fogva,
Amíg meg nem leljük azt a Végső Kincset,
Ahová elindít s elkísér a Kisdéd...

Gyombolai Márton

2025. november 30. – Advent 1. vasárnapja – Mt 24,37-44 – A jelenünkkel foglalkozunk!

Hitünknel gyakorta sajnos sokkal nagyobb a kíváncsiságunk... Rengeteg energiát fektetünk abba, hogy kutassuk a múltunkat, és magyarázatot kapjunk, leginkább a gyengeségeinkre és gyarlóságainkra. Keressük mindenben az okot, hogy miért vagyok éppen elégedetlen önmagammal, az életemmel. Kutatjuk a múltunkat, őseinket, a környezetet, ahol éltünk, hogy ki és mit és hol rontott el rajtunk, hogy ki a hibás amiatt, hogy eddig nem úgy éltem, hogy teljes nyugodtsággal várhassam azt a napot és a pillanatot, amelyikről szerencsére nem tudhatjuk, mikor is érkezik el!

Azután rengeteg energiát teszünk bele abba is, hogy keressük életünk jövőbeni biztos pontjait, fogódzóit, a jövődölések beteljesülésének aprócska jeleit. Bizonyosságot szeretnénk látni mindenféle földi és égi jelben, tüneményben, és keressük a biztos pontokat, az idők jeleinek beteljesülését.

Folyamatosan mérgezzük magunkat a „Mi lett volna, ha...?” kezdetű képzelgéseinkkel, olyan *múltbeli* történetekről, amelyeket megváltoztatni ugye már nem áll módunkban. De ugyanígy altatjuk magunkat a „Mi lesz, hogyha...?” kezdetű, a *jövőre* irányuló aggodalmainkkal és félelmeinkkel.

Ha föl akarunk készülni a jövőre, amellyel kapcsolatosan semmi sem látható és minden bizonytalan, akkor leginkább a *jelenünkkel* kell foglalkoznunk. Komolyan kell vennünk a mátt, amikor még napról napra tehetünk valamit egymásért. Ne engedjük, hogy elborítsanak bennünket az aggodalmak vagy az élvezetek, hanem a jelenben keressük meg, hogyan lehetnénk a másik ember javára. Érdemes sokkal inkább azzal foglalkozni, hogy mi az, amit képes vagyok megcsinálni. Mert az nincs a kezemben, hogy miféle események lesznek, hogyan alakul az univerzum sorsa, de hogy mit csinálok, az az én kezemben van. A Jézussal való kapcsolatomból fogom tudni, hogy mit érdemes nekem a jelenben csinálni, nem pedig abból, hogy milyenek a jelek az égen. Az itt és most pillanataiban, az áldozásban, az áldásban, az embertársunkban lévő Jézust felismerni – ennél jobban aligha lehet fölkészülni a végső időkre. Nézhetjük a végső időket a bizonytalanság és az aggodalom szemüvegén át, de nézhetjük egészen más perspektívából is: Mit tehetek annak alapján, hogy Jézussal most van (?) kapcsolatom!

Németh László, Sopron

Angel:

"Virrasszatok hát, mert nem tudjátok, melyik órában jön meg a gazdátok!" (Mt 37,42)

1. Mennyire szeretek szundikálni? Miért?
2. Hogy álllok a virrasztással?
3. Mit szeretek csinálni alvás helyett?

2025. december 1., hétfő – Mt 8,5-11 – „Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul az én szolgám.”

Kedves Testvéreim!

Elég ismert szakasz. Minden szentmisén, de még az igeliturgiákon is elhangzik. Egy kicsit más-ként: „...hanem csak egy szóval mondd, és meggyógyul a lelkem.” Közösen mondjuk, a leg-többen nem térünk el a szövegtől, mert így való.

Belegondolunk abba, amit ezeken az alkalmakon mondunk, vagy csak tisztelve a hagyományt, a liturgiát?

Amikor először beleakadtam e mondat második felébe, ez volt a gondolatom: ha a lelkemnek gyógyulnia kell, akkor arra kell várnom, hogy Jézus csak egy szóval mondja, és rendbejövök. Ha még nem jöttem helyre, akkor Jézus nem mondja? Nem gyógyít meg? Nem vagyok rá méltó?

Hogy várhat akkor Jézus mint tékozló fiút, akit már a dombtetőről meglát, megölel és ünnep-séget rendez neki?

Pannikától kaptam (ő is mástól hallotta, akinek hasonló problémát jelentett ez a szöveg) egy számomra megfelelő megoldást, feloldást erre a kérdéses szövegre. Azóta azt mondom: Nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, de nagyon várom a veled való találkozást.

Várom, hogy a szentáldozásban Jézussal tudjak találkozni. (Egy kicsit arra is készülök, hogy életem végén is tudjak vele találkozni.) Befogadjam, és emlékezzek arra, hogy a lábmosás után megkérdezte a tanítványaitól: „Értitek, hogy mit tettem? Ha én, az úr, megmostam a lábatokat, akkor nektek is meg kell mosni egymás lábát. és ha eggyel tettétek a legkisebbek közül, velem tettétek. És ha kardot rántasz, (a) kard által veszel el.”

Ha találkozom Vele, másnak is tudok róla beszélni, el tudom vinni hozzá.

Egyszer régen Barna kérdésére, hogy érdemes volt-e Jézusnak meghalnia értem, öntudato-san válaszoltam, hogy igen. Valószínűleg akkor még nem fogtam fel, hogy mit is jelent ez való-jában, de éreztem, hogy a Jézussal való ismerkedésem és elfogadásán keresztül nagyon meg fog változni az életem. Jézus hitelessé vált a szememben, és követni kívánom továbbra is.

Minden olvasót erre biztatok. Ámen.

Vágó Laci, Érd

2025. december 2., kedd – Lk 10,21-24 – „... felfedted az egyszerű embereknek.”

„Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és felfedted az egyszerű emberek-nek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak. Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem tudja, hogy ki a Fiú, csak az Atya, és hogy ki az Atya, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. Tanítványaihoz fordult, és nekik külön ezt mondta: Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok. Mert mondom nektek: sok próféta és király szeretne volna látni azt, amit ti láttok, de nem látták, és hallani azt, amit ti hallotok, de nem hallották.”

A Szentháromság minden tagja szerepel az idézett szentírási szakaszban. Jézus a Szentlélek által indítatva dicsőíti a menny és a föld Urát, így némi betekintést kaphatunk arról, mit lát jónak az Atya, érzékelhetjük azt a harmóniát és dinamikát, ami fennáll közöttük. Ez a kapcsolat nem az emberi társadalmakra jellemző alá-fölérendeltségi viszonyról szól, hanem az együtt létezésről, az együttműködésről. Ismerik egymást, mindent tudnak egymásról, és ezt a tudást, illetve ennek egy részét a Fiú átadja annak, akinek ő akarja. Kiderül az is, hogy nem a világban működő elvek alapján adja át ismereteit, nem a bölcseknek, egyházi és világi vezetőknél, hanem azoknak, akik képesek megérteni a közösségi viszonyokon alapuló tartalmakat. Az egyszerű emberekben több segítőkészség, empátia, alkalmazkodóképesség lakik, mint a hatalom gyakorlóiban, a másoknál mindent jobban tudó okosokban. A sorból egy kicsit kilógnak a próféták, de Jézus idejében talán már csak álpróféták léteztek.

Áldjon meg minket az Úr, hogy meghalljuk és megértsük az igazság ígét, és adjon erőt, hogy az adventben különösen, de azt követően is meg tudjuk valósítani a tanultakat, hogy boldogan élhessünk Isten Országában.

Németh Csaba és Kriszti

2025. december 3., szerda – Mt 15,29-37 –

„...hálát adott, megszegte, és odaadta a tanítványoknak...”

Mindenféle fogyatékossgal és betegséggel sok-sok ember kereste fel Jézust, aki meggyógyította őket. Az emberek magasztalták az Istent, tehát teljes volt a nap. Jézus mondatai ma kérdésként így hangzanak: Táplálék nélkül szédelgünk mi is a haza vezető úton? Mi is rászorulunk a megvendéglésre?

Jézus munkát ad a tanítványainak: azt akarja, hogy az apostolok, felelősséget vállaljanak az őt követőkért, és adjanak nekik táplálékot. Amikor csekélynek tűnő képességeinket Isten kezébe helyezzük, ő valóban megsokszorozza. A 4000 ember a teljes teremtet világot jelzi. Tehát van kinek táplálékot adni. A 7 a befejezés, a tökéletesség, az isteni teljesség szimbóluma. Ez a hét kenyér megtestesíti a tökéletes táplálékot. Jézus mint az élet kenyere testet, lelket, szellemet tud és akar táplálni. A néhány apró hal – aminek birtokában vannak –, jól jelképezi, hogy akármilyen csekélynek tűnő erőforrásaink vannak is, Jézus Krisztussal megsokszorozhatjuk azokat. A módszer? A kevésért is hálát adni, semmit nem megtartani, mindent szétosztani. Az IKHTHÜSZ (HAL) Krisztus szimbóluma.

De a keresztség, az újjászületés szimbóluma is. Azoké, akik mindvégig kitartanak. A négyezer ember a teljességre vágyó tömeg, amely közösségben tud méltón részesedni az isteni gondviselés mindent adó erejéből. A hűségesek, akik ott maradtak 3 napig. A három nap szakrális idő. a népmesékben ennyi idő kell a hősnél, míg célhoz ér, míg rátalál arra, amit keres. A szent háromság száma. A feltámadás harmadnapra következik be. Ennek fényében lehet csak jól megérteni ezt az ígét. Minden mondanivalójával adjon befogadó erőt az ige ebben az adventben is. Ámen.

Pappné Hajni, Dunakeszi, Sziget közösség

2025. december 4., csütörtök – Mt 7,21.24-27 –

„Nem mindaz, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram! – jut be a mennyek országába, hanem csak az, aki teljesíti mennyei Atyám akaratát.”

Az igazi hit nem a szavakban él, hanem a belső valóságban, amelyből a cselekedet fakad. Amikor Jézus a kősziklára épített házról beszél, valójában az ember benső világára mutat: arra az alapra, amely nem a gondolatok és a formák világa, hanem a lélek mély, mozdulatlan csendje, ahol Isten szava hallhatóvá válik.

Az, aki ebben a csendben gyökerezik, nem külső biztonságra épít, hanem arra az igazságra, amely mindig jelen van benne. A viharok – a világ változásai, a veszteségek és félelmek – elérhetik a felszínt, de nem rengetik meg azt, aki felismerte: az Atya akaratát nem valami tőlünk különálló parancs, hanem az élet rendje, amely bennünk is szól.

Az adventi várakozás így nem külső eseményekre irányul, hanem a belső ébredés ideje: amikor a szív mélyén felismerjük az állandót, a forrást, amelyből minden jó cselekedet fakad. Aki erre az alapra épít, az nemcsak hallja, hanem él is az Igét – és így már most részese lesz annak az országnak, amely nem kívül, hanem bennünk van.

Kiss Gergő, Diósjenő, Bibliakör

2025. december 5., péntek – Mt 9,27-31 – „Hiszitek, hogy meg tudom tenni?”

A két vak Jézus után kiált: „Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!” Nem látják őt, mégis felismerik benne a Megváltót. Hitük nem a látásból, hanem a szívükből fakad. Amikor Jézus megkérdezi: „Hiszitek, hogy meg tudom tenni?”, ők egyszerűen válaszolnak: „Igen, Uram.” És a hitük valósággá válik.

Advent idején mi is a világosságra várunk – arra, hogy Isten újra megérintse életünket. Sokszor vakon tapogatózunk a mindennapokban: nem látjuk a jövőt, nem értjük a próbákat, nem találjuk a reményt. Azonban Jézus most is megáll mellettünk, és megkérdezi: „Tényleg hiszed-e, hogy képes vagyok megváltoztatni az életedet?”

A két vak története emlékeztet: a hit nem biztos tudás, hanem bizalom. Aki Jézushoz fordul, az már látni kezd – mert a lélek előbb nyílik meg, mint a szem. Advent arra hív, hogy újra ki-mondjuk: „Igen, Uram, hiszem.” Mert ha hiszünk Jézusban, a hitünk valósággá válik.

„Hol hit, ott szeretet, hol szeretet, ott béke, hol béke, ott áldás, hol áldás, ott Isten, hol Isten, ott szükség nincsen.”

„...ha ennek a hegynek azt mondjátok: Emelkedj fel, és vedd magad a tengerbe! – az is meglesz” (Mt 21,21).

Vastagh Laci, Nőtincs, Bibliakör

2025. december 6., szombat – Szent Miklós napja – Mt 9,35 – 10,1.6-8 –

Jézus küldetést ad a 12 tanítványnak

Az első gondolatom a szörnyülködés volt: Hol vagyok én ettől, amit a tanítványok lelkesen megtettek! Még jóformán azzal sem voltak tisztában, milyen gondolatokat kell hirdetniük, milyen feladatokat kell teljesíteniük, de mentek, vándoroltak, kopogtattak, újra és újra próbálkoztak a legnehezebbel, az emberek lelkének Isten felé fordításával. Hogyan tudnék én ebből a szentírási tartalomból nem szorongást keltő elvárást kerekíteni? Vannak közöttünk testvérek, akik járni is nagyon nehezen tudnak. Én menni tudok, de a napi 10-12 óra munka és otthoni szolgálat után mire vagyok képes időt-energiát szakítani? Itthon, a családtagjaim között mennyire vagyok gyógyító a mondanivalómmal? Ha elindulnék, hová, kikhez mehetnék, hogy ha nem tudok is ördögöt űzni, de rosszat szüntetni tudjak, s ne csak a cipőről port lerázás legyen az „eredményem”? No de most komolyan:

Hiszek-e abban, hogy **küldetésem** teljesítem, hogyha:

az otthon négy fala közt élve imádkozom;

elmenni nem tudván, meghívok magamhoz embereket valamire;

azzal az emberrel, aki a szövegemre már rég nem kíváncsi:

– igyekszem megtartani a dialógust, őszintén érdeklődve, őt kérdezve,

– segítem őt, és nem feltétlenül az igényei kiszolgálásával;

bekapcsolódom mások kezdeményezéseibe is, például rendezvényre zsíros kenyeret kenek, vagy egy kis pénzt küldök;

sokszorosítok, osztogatok, vagy ne adj Isten! online továbbítok fontos, értékes gondolatokat – és igen, az enyémeik közt is van ilyen;

legyőzöm azt a gátlásomat (?), önfelmentésemet (?), hogy attól félek, megmosolyognak, csak azért is *kiállok!*, és megteszem, amit igaznak gondolok??

Magyar Ági, Székesfehérvár

2025. december 7., Advent 2. vasárnapja – Mt 3,1-12 –

„Készítsétek elő az Úr útját, egyengessétek ösvényeit!”

Jó pár évvel ezelőtt volt Debrecenben egy fiatal pap, aki a prédikációihoz, igemagyarázataihoz dramatikus elemeket is használt. A szembe miséző oltárt félrehúztta, és gyerekekkel eljátszatta az aznapi evangélium bizonyos részleteit. Abban az évben, Advent kezdetén, ezt az igét játszották el. Hatalmas ív kartonra hegyes-völgyes, dimbes-dombos út volt felrajzolva. Ezt az ívet kifeszítették. Megkérte a gyerekeket, hogy a jócselekedeteiket, amiket a héten tettek, írják fel kis papírokra, és ragasszák fel a nagy kartonlapra. Úgy, hogy feltöltsék velük az utak bemélyedéseit. A gyerekek a jócselekedeteikkel egyengették az utat. Nagyon látványos volt, hogy az Úr útjának előkészítése, ösvényeinek egyengetése jószándékunk, jóra törekvésünk, jócselekedeteink következménye.

János aszkéta, Istennek elkötelezett életével példát mutat, és őszinte bűnbánatra szólít fel. Amikor látja, hogy farizeusok is jönnek megkeresztelkedni, akkor kifejezetten fenyegetővé válik. „Ne gondoljátok, hogy hivatkozhattok arra, hogy Ábrahám a mi atyánk! Isten ezekből a kövekből is tud fiakat támasztani!” A hit nem veleszületett jog. Meg vagyunk hívva, de a menyegzős ruhát életünkben nekünk kell megszerezni. Istennek tetsző élettel. Sőt tovább fokozza: „Kivágnak és tűzre vetnek minden fát, amely jó gyümölcsöt nem terem!”

Én szorongó, sok félelemmel élő ember vagyok. Engem ez a jánosi hangnem, fenyegetés megbénít. Nem cselekvésre sarkall. Félelemben, rémülten nem tudok jót cselekedni. Bízom benne, hogy ez a Keresztelő János által képviselt pedagógia az akkori kor emberének szólt. Mi, a mi korunkban szeretettel telibb hangnemben is megértjük, hogy Jézus eljövetelét a lelünkben és a világban nekünk kell előkészíteni. Bűnbánattal, értékrendünk megtisztításával, egymásra figyelő, jó gyümölcsöket hozó élettel.

Segíts bennünket, Uram, hogy komolyan vegyük küldetésünket, és helyet készítsünk neked, hogy legyen hová megérkezned ebben az évben is.

Baloghné Berényi Rita, Debrecen

Keresztelő János bűnbánatot hirdet

A gondolkozó, imádkozó embert változtatásra, cselekvésre serkenti az, ha érzékeli magában és a világban a bajokat, nehézségeket. Elvonulhat belső szobájába vagy a sivatagba, hogy ott befelé és felfelé figyelve keresse a megoldást. De ha a csendben megért valamit, valami igazi kincsre lel, akkor visszatérhet a közösségbe, hogy megossza ezt a megtalált kincset másokkal is.

Talán János is így gondolta, így cselekedett. A pusztában élt, egyszerűen, a természetnek kiszolgáltatva, de amikor valami megvilágosodott benne, nem tartotta magában, hanem kiállt, és hangosan hirdette azt.

Hogy kemény volt az a hang, amit megütött, inkább a természetéből fakadhatott, és persze érezte a felelősségét is. A zsidó nép várakozása, reménye közben arról beszélni, hogy közel van a Mennyei Ország, és muszáj gyorsan változni, tenni valamit – ez az útkeresés része lehetett. Ő ekkor még nem találkozott Jézus tanításával, de azt látta, tudta, hogy a hibákat, bűnöket meg kell bánni, ki kell javítani. Hogy ezt a megfélemlítés miatt érdemes-e csinálni, azt nem hiszem, de az biztos, hogy hatásos volt a „pusztában kiáltó” szava, mert sokan megijedtek, és kimentek hozzá. Mert ha közel van a Mennyei Ország, akkor lépni kell!

Jézus tanításában egy másik út mutatkozik meg előttünk. Az Isten Országát csak akkor tud eljönni, megvalósulni, ha abbahagyjuk a rossz dolgokat, ha szeretjük embertársainkat, ha osztunk és szolgálunk, ha nem bántjuk egymást, vagyis ha megváltoztatjuk a gondolkodásunkat és az életünket.

Az alámerítkezés jelképe, az igazi változás akkor kezdődik el, amikor kiengesztelődöm azzal, akivel összeveszttem, visszaadom, amit elvettem stb. Ezek a feltételei annak, hogy bennünk, köztünk is jelen legyen és élő legyen az Isten Ország.

Szóval egy kicsit másképpen kell a pusztában kiáltó szavára figyelni. János élete és cselekedete ezzel együtt is példa lehet előttünk, mert ő kitartóan kereste Istent, és amit megértett belőle, azt hirdette is.

Nekünk is állandóan keresni kell a szerető Istent! A világban, a másik emberben, magunkban. Figyelni a jelekre, imádkozni és gondolkodni. És ha „kincsre” találunk, azt át kell élnünk, hirdetni kell, meg kell osztanunk, hogy másokkal együtt gazdagodjunk ezáltal.

Magyar Laci, Székesfehérvár

Angel:

„...és mondván: Térjete meg, közeljött ugyanis az egek királysága.” (Mt 3,2)

1. Mi készítetett megtérésre? Miből?
2. Hogyan képelem el a megtérésemet?
3. Mennyire képelem magamat tökéletesnek?

2025. december 8., hétfő – Lk 1,26-38 –

„Íme, az Úr szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint.”

Mária hétköznapi, utánoszható életet élt. A hit életét, amelynek erényei: Isten igéjének készséges elfogadása, a nagylelkű engedelmesség, az őszinte alázat, a száműzetésben és fájdalomban tanúsított lelkierő, a méltóságteljes és Istenben bízó szegénység, a segítőkész szeretet és a megfontolt bölcsesség volt. Rendkívüli dolgot kért tőle Isten az angyal által, és Mária gondolkodás nélkül hitt Isten igéjében, minden bizalmát a hozzá lejött igébe helyezte, azt magába fogadva átengedte neki egész lényét.

Előbb vagy utóbb mindannyiunknak szembe kell nézni egy olyan kéréssel, amelyet talán legszívesebben elkerülnénk. Vajon mi ebben az esetben magunkba tudjuk-e fogadni Isten igéjét, a szívünkben tudjuk-e hordozni Krisztust, hogy engedjük beteljesedni az ő akaratát?

Tudunk-e gondolkodás és feltételek nélkül hinni és igent mondani?

Ekler Kati, Érd

2025. december 9., kedd – Mt 18,12-14

„Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van és egy eltéved közülük, nem hagyja ott a hegyen a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elveszettet?

... Éppen így mennyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elveszzen e kicsik közül.”

Amikor elolvastam a mai evangéliumot, az jutott először eszembe, hogy a napokban láttam egy fiatal srácot, akinek a pulcsiján egy bárány volt, s az volt beleírva, hogy „Otthagyta a 99-et, hogy megmentsen.” Nagyon szimpatikus volt, hogy ily módon is tanúságot tesz a hitéről, aztán azon kezdtem el gondolkodni, hogy én igazából mindig a maradék 99 közé gondoltam magam ebben a történetben. Még az is megfordult a fejemben, hogy nem félt-e a pásztor, hogy a magára maradtakat megkörnyékezi a farkas, a rabló, vagy felügyelet nélkül ők is szétszélednek. Most úgy gondolom, a pásztor megbízott a nyájában, mikor magára hagyta őket, bízott benne, ha baj közelítene, összezárnak, s akkor a farkasoknak semmi esélyük. Ez a bizalom kötelez. Egyrészt, hogy én is feltétlenül bízzak benne, másrészt hogy nekem, a közösség tagjának is feladatom utánamenni az eltévedtnek, a leszakadónak, szelíden közvetíteni felé Istenünk irgalmas szeretetét, azt, hogy Jézusnak, a jó pásztornak mindenki fontos. Ma még mindig inkább a 99 közé sorolnám magam, aki ha ki is sodródott időnként a szélre, meg kicsit el is távolodott, annyira nem, hogy a pásztor ne tudta volna szelíden visszaterelgetni. De jó tudnom, ha „elcsatangolnék” testvérbarátaim által utánam is utánam jönne. Utánunk jön, keres, s nagyon örül, ha ránk talál.

Ha Rá találunk.

Frank Gabi, Érd

2025. december 10., szerda – Mt 11,28-30 – Jézus beteljesíti az ószövetségi ígéretet:

„Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok...”

Ezek a terhek lehetnek kimondatlan aggodalmak, elfojtott fájdalmak, vagy egyszerűen csak a mindennapok fáradtsága. Jézus nem azt mondja, hogy ne legyenek terheink – hanem azt, hogy ne egyedül hordozzuk őket.

Vegyétek magatokra igámat...”

Ma úgy gondolunk az igára, mint valami ránk erőltetett, nehéz teherre. De Jézus igája kapcsolatot jelent. Mint két ökröt, akik együtt húzzák az ekét, úgy hív minket Jézus: „Gyere mellém, én segítek vinni!” Az ő igája nem nyom el, hanem megtart.

„Tanuljatok tőlem, mert én szelíd vagyok és alázatos szívű...”

A világban gyakran a hangosak, az erőszakosak érvényesülnek. Jézus ezzel szemben a szelídség és alázat útját kínálja. Ez nem gyengeség, hanem belső erő, amely nem másokat akar legyőzni, hanem önmagát akarja meghaladni. Aki Jézust követi, az nem a világ elvárásai szerint él, hanem a szeretet törvénye szerint.

„És nyugalmat találtak lelketeknek.”

Az Istentől kapott nyugalom az a tudat, hogy nem vagyunk egyedül. Hogy van Valaki, aki ismeri a szívünket, aki nem ítél el, hanem felel.

Hamar Gabriella, Érd

Ezt a szöveghelyet már többször próbáltam megérteni. Néha csak zárójelbe teszem Keresztelő Jánost azzal a magyarázattal, hogy istenképe olyannyira különböző Jézusétól, hogy inkább az utóbbi értelmezésére irányítanám a figyelmemet. Most mégis próbálok nyomába eredni annak, hogy mi az, ami az ő fellépéséből Jézushoz kapcsolható. Ezen a vonalon tudok elindulni, mert ez a szöveghely bizonyítottan betoldások eredménye, s számomra inkább tűnik célzottan apologetikus írásnak, mint autentikus jézusi mondanivalónak.

Ami mindenképpen előfutárrá avathatja Jánost, az a keresztség gyakorlata, amely túlmutat már a korábbi vízzel kapcsolatos rituálékon, és két jelentős következménye van; egyrészt tudatos és személyes elköteleződés Isten Országának építése mellett, másrészt az (eredeti, ténylegesen megtörténő) alámerítésben megtapasztalható újjászületés, istenélmény átformálja a megtérő személy egész világképét. S ez utóbbi a tudatos elköteleződést, a szeretni, szentté lenni AKARÁS-t – amelyet kissé „görcsös”, meg-megbicsakló úton járásként élünk meg – természetesebbé, EGYetlen, EGYértelmű, EGYséges, EGYenletes úttá változtat(hat)ja. Az akkori zsidó hagyományban, amely istenképe szerint némileg adok-veszek kereskedői viszonyban képzelte el az üdvösséget, rendkívüli jelentőségű a keresztség gyakorlatának bevezetése. Valóban kaput nyit a jézusi mondanivaló és világértelmezés számára, s arra, hogy minden kicsi életnek átháríthatatlan feladata, és felelőssége van az Ország építésében.

Mennyei Atyám, kérlek, segíts Adventben, az egyházi év kezdetét jelentő időszakban újra átélnem a keresztségben kapott lendületet! Segíts, hogy ráismerjek, mikor veszem túl komolyan a hétköznapi élet feladatait az Ország építése helyett! Vagy: Legyen a kettő ugyanaz, EGYetlen, EGYértelmű, EGYséges létmódja annak a lehetőségnek, amelyet még megélhetek evilági, lüktető és cselekvő életként. Hála legyen!

Kollár Emi, Érd

Érdekes ez a szentírási rész, és mennyire igaz a mai életünkre is! Itt élünk a földön, jó és rossz emberekkel körülvéve. Szabályokkal törvényekkel, megfélelni akarásokkal, sok-sok kérdéssel. Fiatal koromban mindenkinek meg akartam felelni, kerültem a konfliktusokat. Mindenkivel jóban akartam lenni, és ezért talán még azt is mondtam, amit hallani szerettek volna tőlem. Aztán rá kellett jönnöm, hogy így sem tudok mindenkivel jó lenni. Amíg világ a világ, az embereknek semmi sem jó, vagy csak egy ideig. Önközpontú embereknek nehéz megfélelni.

Jézusnak küldetése volt, aminek meg kellett felelnie, hűségesen végig kellett vinnie. Meg akarta nyerni az embereket, ő, a küldetéssel élő ember. Együtt élt az emberekkel menyegzőkön, mindennapokban. Evett, ivott velük, bűnösökkel kiemelten is. Mindenhol megfordult, és szemléletével, szavaival, tetteivel sokakat megbotránkoztatott, mert mindvégig a maga meggyőződése szerint élt, és nem az embereknek tetszeni akarás szerint. Igazi példa számunkra.

Add, Uram, hogy ne az embereknek, ne a világnak akarjak tetszeni, hanem a lelkiismeretemben szóló Istenemnek, neked, Atyánk. Ámen.

Habos Gabi, Érd

Juhász Magda: De jó lenne...

De jó lenne jónak lenni,
mindig, mindig csak szeretni,
lelkem szállna, mint a lepke,
olyan könnyű, lenge lenne.

De jó lenne jónak lenni,
csak a szépet észrevenni,
nem félni, és nem remegni,
mindig, mindig csak szeretni.

De jó lenne jónak lenni,
a nagy Istent megkeresni,
a lábához kuporodni,
és az Igét befogadni.

De jó lenne... de nem lehet.
Farkasok közt nem élhet meg,
aki bárány, aki balga,
megrohanja azt a farka.

Megrohanják, leteperik,
mert a jót itt nem szeretik.
Lelkünk fáradt, szívünk remeg,
nincs közöttünk, aki szeret?

Gyilkosságok, fegyver, átok,
miért sújtja a világot?
Hisz` szeretni könnyebb lenne,
lelkünk szállna, mint a lepke.

De jó lenne jónak lenni,
egymás kezét megkeresni,
és a gonoszt mindörökre
eltemetni, elfeledni.

De jó lenne jónak lenni...

2025. december 13., szombat – Mt 17,10-13 – Felismerés

*A tanítványok megkérdezték: „Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?”
Így felelt: „Illés ugyan eljön, és helyreállít mindent. Csakhogy én azt mondom nektek: Illés már eljött, de nem ismerték fel, úgy bántak vele, ahogy akartak. Így szenved majd tőlük az Emberfia is.” Ekkor a tanítványok megértették, hogy Keresztelő Jánosról beszélt nekik.*

„Nem ismerték fel, úgy bántak vele, ahogy akartak.” Vajon mi milyenek vagyunk? Felismernek-e a szavaimból, cselekedeteimből, hogy Jézushoz tartozom? Bizony, sokszor mondok vagy teszek olyat, amire nem vagyok büszke.

Mennyire tudom kontrollálni magam? Mennyire vagyok ura a beszédemnek, tetteimnek? Hányszor bántok meg másokat meggondolatlanul, pedig nem áll szándékomban? Bizony, sokszor azokat bántjuk meg legjobban, akiket szeretünk. Mennyire vagyok képes bocsánatot kérni? (Akkor is, ha úgy érzem, igazam volt.) Tudok a másik emberre haragudni, vagy könnyen megbocsájtok?

Felismerem-e a másik emberben Jézust? Akkor is, ha számomra nem szimpatikus, ha olyan dolgot mond és tesz, ami számomra nem elfogadható.

Mennyire vagyok személyválogató? Vannak-e előítéleteim másokkal szemben? Tudok-e úgy viselkedni vele szemben, mintha Jézussal tenném? Tudatában vagyok-e annak, miben kéne javulnom, fejlődnöm?

Drága Jézusom! Születésed napjára készülünk. Segíts, hogy ez a készület jobba formáljon, hogy felismerjelek Téged a másik emberben, és bennem is felismerjenek Téged!

Horváth Péter, Érd

2025. december 14. – Advent 3. vasárnapja – Mt 11,2-11 – Tettekre épülő hűség

Olyan világ vesz körül bennünket, ahol érzelemvezérelt és hataloméhes emberek feszülnek egymásnak, és még a jó tetteket is gyanúsnak kiáltják ki. Keresztelő János méltán bizonytalanodott el Jézus személyét illetően, hiszen unokaöccse szabadon jár-kezel, ő pedig Heródes börtönében várja sorsa alakulását. Jézus felsorolja a maga jótetteit, hogy János és mindaz, aki bizonytalan az ő személyét illetően, levonhassa a következtetést: Jézus az Isten küldöttje.

Ennek ellenére valami nem stimmel. Aki a jótettekre adja életét, az miért hagyja, hogy annyi szenvedés legyen körülötte. A prófétai elkötelezettségű Jánost miért nem szabadítja ki? „Börtönben voltam, és meglátogattatok” – tanítja, de nem látogatja meg unokabátyját sem, akinél ő is kezdte a maga küldetését. A Bethesda-fürdőnél egyet meggyógyít, a többit ott hagyja. Ez csak úgy értelmezhető, hogy a jó tettek eszközök arra, hogy az új, jézusi érték-szemléletet hirdető tanítás hiteles legyen. A jó tett, a karitás szavaink hitelesítője. A hiteltelen szövegelés nem Jézus útja.

A mai nap Keresztes Szent János emléknapja. Egy olyan személyiségről, akinek a maga jézusi meggyőződéséért még a szerzetesrendje (sarus karmeliták) börtönét is el kellett viselnie. A rendjét megújítani akaró tanítását a maga kemény életvitelével hitelesítette. Hiába van mögötte Avilai szent Teréz, 1577-ben rendje elfogja, megalázó fogságra ítéli, mert a megújító viselkedése nem volt integrálható. (Ugye milyen ismerős? Bulányi atya és közösségei ellen ugyanez volt a vád.) Száz év múlva boldoggá és szentté avatja X. Kelemen pápa és XIII. Benedek. Több generáció kellett akkor is ahhoz, hogy az érzelmi, a hatalmi szemlélet tárgyilagossá szelődüljön. Mi lenne, ha a Bokor a maga védőszentjének tekintené Keresztes Szent Jánost?

Király Náczi, Érd

„Menjetek, jelentsétek Jánosnak, amit hallotok és láttok!”

Isten meg akarja mutatni önmagát, úgy is mondhatom, felkínálja önmagát. Ma is keressük, amikor életvezetési előadásokat hallgatunk, elmélkedéseket olvasunk vagy imáinkban elcsendesedünk. Értjük-e az Ő hangját, amely a bennünk megjelenő inspirációkon és jó gondolatokon, érzéseken keresztül átszűrődik. Mert bennünk van a vágy a szeretet megélésére, a harmonikus életre. Jézus a pusztai elvonulásában felismeri, megtapasztalja az Atya szeretetét. Ebből a forrásból táplálkoznak beszédei, tettei. Elfogadja embertársait, kirekesztés nélkül, enyhíti a szenvedéseket, gyógyít, hirdeti, hogy jelenvalóvá lett az Isten Országa, ahol az elfogadás, befogadás, osztozás, megbocsájtás, segítségnyújtás működik, és ezekben az élő közösségekben megtapasztalhatjuk Isten szeretetét. Örömünk forrása, hogy velünk az Isten, hogy szerető közösségben élni jó. Hallja meg „János” és mindenki más, hogy hirdetik az Örömhírt! Ébredjünk, újítsuk meg gondolkodásunkat, és éljük át annak örömét, hogy Jézusban is bemutatkozott a velünk élő Isten!

Deli József, Székesfehérvár

Angel:

„Te vagy a Közeledő, vagy mást várjunk?” (Mt 11,3)

1. Mennyire tudok várni?
2. Mennyire hitelek a tetteim?
3. Mit lát, aki engem lát, hallgat

2025. december 15., hétfő – Mt 21,23-27 – Milyen hatalommal cselekszik Jézus?

Jézus egyre elkeseredettebben próbálja elmondani, átadni, hogy miért jött. Közben készülnek számára a csapdák, amelyekből rendre kihúzza a fejét.

Néhány napja történt a templomtisztítás. Most pedig a templomban tanít és gyógyít. A farizeusok felelősségre vonják: milyen hatalommal teszi mindezt?

Miért kell újra ez a kérdés? Hiszen Jézus már megmondta: „De ha én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor már elérkezett hozzátok az Isten országa” (Mt 12,28).

Látva a csapdát, Jézus most kitér a válasz elől, és a másik fél elevenére tapint. Mondják meg, honnan van János keresztsége? Azok persze nem mernek válaszolni.

Mi a tanulság ebből a szituációból számomra?

- Okosnak lenni, mint a kígyó. Kitérni az összeütközés elől, amíg lehet. Nem megalkuvással!
- Látják az életemet és rám kérdeznek? Úgy élek, hogy látható a Jézushoz tartozásom? Tudok úgy válaszolni a nekem szegezett kérdésekre, hogy legalább elgondolkozzanak?
- Másrésztől: a farizeusok is láthatták, felismerhették Jézus hatalmát, küldetését. De nem akarták, nem merték. Néztek és nem láttak. Mennyire vagyok tisztában a saját beidegződéseimmel, szemellenzőmmel? Meglátom a nem szokványos helyzetben is, hogy hol a helyem?

Aczél Márta, Halásztelek

2025. december 16., kedd – Mt 21,28-32 – Példabeszéd az engedetlen testvérről

Elolvasva a viszonylag rövid idézetet, egy másik hely jutott eszembe; az igenek és a nemek fontossága, és velük párhuzamosan Gyurka bácsi tanítása is.

Bizony nagyon fontos, hogy ha valamit megígérünk, azt tartsuk is be, mert ennek alapján ítéltetünk meg Általad, Uram, és az emberek által is. Bölcs dolog, ha valaki valamit kér tőlem, akkor azt átgondolva válaszoljam meg. Van erre egy jó magyar közmondás is: Ígéret szép szó, ha megtartják, úgy jó!

Az is igaz, hogy közbejöhet valami, és nem tudom teljesíteni az ígéreteimet. Ebben az esetben elnézést kell kérnem, és időben értesíteni az illetőt. Nemcsak ez a fontos, hanem az időpont pontos betartása is! Ha elkésel, ellopod a társad idejét! Az időpontok betartását Gyurka bácsi nagyon belénk véste.

A tanítványok helyes választ adtak, amikor Jézus megkérdezte tőlük, hogy végül is ki teljesítette az atyjának akaratát.

A példabeszéd igazi célja a farizeusok megleckéztetése. Ők nem hittek Jánosnak, aki az igazság útjára akarta vezetni a népet. A vámosok és utcanők hittek Jánosnak, és megtértek.

Testvérbarátom! Te hogyan állsz az igenjeiddel, az ígéreteiddel? Ha nem sikerül betartani, tudsz elnézést kérni?

„Járd az igazak útját, és megkapod a jutalmadat!” Ámen.

Aczél Géza, Halásztelek

Gyerekként sosem értettem, mi szükség van nemzetségtáblára olyan személynek, aki az Élő Isten fia, vagyis szűz édesanyjától fogant, eltölti az igazság és a Lélek? Ma is úgy gondolom, testi mivoltában is kapcsolódni akart teremtményéhez, az emberhez, hiszen küldetése az emberhez szól. Ez a nemzetségtábla Józsefé, akinek hitünk tanítása szerint semmi köze nem volt Jézus születéséhez. Tehát a nemzetségtábla mégis miért annyira fontos, hogy a keresztény kánonba is bekerült?

Minden kultúrának más és más az időfogalma. A számok szinte sosem pontosak, de sorrendjük jelzi a folytonosságot. A 42 nemzedék a zsidóságnál nem közismerten szent vagy misztikus szám. A kabbala mögöttes jelentést is tulajdonít a számoknak, a negyvenkettesről azonban nem tudom, hogy kiemelt jelentőségű lenne. Inkább a nemzedékek láncolatára utaló, a pontos emlékezést segítő felsorolás ez, amely a zsidókeresztények számára is fontos és megerősítő.

Egyszer tanárként azt a feladatot adtam a gyerekeknek, hogy írják le annyi felmenőjüknek a nevét és születési adatait, ahánynak csak tudják. Teljesen mindegy, hogy apai vagy anyai ágon. Az eredmény csalódást okozott. A legtöbb diák a nagyszülei születési helyét és évszámát sem tudta, jónéhálynak még a nagymama lánykori neve sem „ugrott be”. A 35 fős osztályból csak öten tudtak legalább öt generációt felsorolni. Köztük három zsidó gyermek, akik közül messze kimagaslott az a fiú, aki legalább kilenc vagy tíz generációt sorolt fel, név és lakóhely és viszonylagos évszám szerint. Vagyis a magyar-zsidó emlékezési versenyt bőven a zsidó tanulók nyerték.

Töprengtem rajta, hogy van-e ennek jelentősége az egyén, a közösség, az ország szempontjából. Gyökerek nélkül nem növekedhet a növény, vágott szárral vízben is hamar elhervad. Aki nem ismeri a múltját, nem emlékezik, azt a múlt idő korrodálja, nem pedig erősíti a megszerzett tapasztalatokkal.

A jézusi nemzetségtábla azt mutatja zsidónak és kereszténynek egyaránt, hogy Isten nemzedékeken át apáról fiúra küldi üzenetét, és jól teszi az ember, ha az üzenetet történetileg is őrzi, lényegét pedig eszébe, lelkébe vési. Keveset számít, hogy József vér szerinti apja vagy nevelőapja volt-e Jézusnak, mint ahogy az is, hogy Petőfi vér szerint magyar volt-e. Mindketten olyan oszlopok, amely köré fonódik egy hit, egy kultúra, egy veszélyben kovácsolóuló nemzet sorsa. Ha ismerjük hitünk és nemzetünk történetét, akkor olyan alapon állunk, amely a modernitás világában is megtart annak, akik vagyunk és akik lenni szeretnénk.

Benyhe István, Budapest

Imponáló az a határozott üdvtörténeti irány, amely a mai olvasmányból és evangéliumi szakaszból kiviláglik. (Persze csak visszafelé nézve könnyű olyan egyenes vonalúnak látni...)

Jeremiás arról prófétált, hogy egy napon egy Dávid-sarj királyként – azaz különleges hatalommal és tekintéllyel – fog uralkodni, nemcsak jogot, de igazságot is szolgáltat, és egybegyűjti szétszórt, megosztottságtól szenvedő népét. A következő kb. 600 évben sok minden történt a zsidóság életében, ami nem ebbe az irányba mutatott. Aztán mégis jött Jézus...

Amikor kitudódott Mária várandóssága, József „elhatározta, hogy titokban bocsátja el őt”. Ezt határozta el. Nem azt, hogy bosszút áll – a jelek alapján – a becsületén esett súlyos sérelem miatt. Ma sokan azt mondanák rá, hogy lúzer, balek, pipogya, vagy ki tudja, micsoda. Bizonyára akkoriban is akadtak, akik gúnyosan kinevették. Pedig valójában irgalmas szívű, igaz ember volt. Gyakorló kicsi. Aztán József isteni üzenetet kapott, és bár az üzenet tartalmának több eleme sem tűnhetett könnyen hihetőnek, álmából ébredve hitt az üzenetnek „és úgy tett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét”. Nem kizárt, hogy ezeket a józsefi döntéseket megelőzte egy belső vívódás. Nehéz elképzelni, hogy nem. A végeredmény azonban mégis az, hogy Isten útmutatását követte. Így aztán beteljesedhetett Izaiás kb. 730 éves messiási próféciaja.

Mennyei Atyánk! Minden döntésemben a Te útmutatásaidat akarom követni. Akkor is, ha azok ellentmondani látszanak az emberi észnek, készítéseimnek. Akkor is, ha nem egyhamar látom a gyümölcsseit. Segíts nekem, hogy felismerjem és bizalommal megvalósítsam a Te akaratodat! Mert az építi a Te Országodat.

Ruff Ferenc, Mór

2025. december 19., péntek – Bírák 13,2-7.24-25a; Lk 1,5-25 –

„Sámson felnövekedett: az Úr lelke működni kezdett benne”

Izrael népe elfordult Istentől, idegenek elnyomása alatt szenvedett. Ebben a reménytelen helyzetben Isten egy meddő asszonyhoz küldte angyalát, egy gyermek ígérétevel, aki már születésétől fogva az Úr szolgálatára volt kijelölve. Sámson fizikai ereje jelképe volt annak a szabadításnak, amelyet Isten készített népének, amikor minden emberi remény elfogyott, Isten mégis életet és szabadulást adott.

Az Újszövetség kezdetén is egy meddő asszony és férje kapja meg az isteni üzenetet: „Imád-ságod meghallgatásra talált” (Lk 1,13). „Nagy lesz az Úr előtt, és már anyja méhétől kezdve betelik a Szentlélekkel. Ő lesz az, aki az Úr előtt jár, hogy előkészítse az Ő útját.”

Sámson és Keresztelő János története között évszázadok telnek el, de üzenetük közös: Isten ott is életet ad, ahol az emberi lehetőség véget ér.

- A meddő asszonyok méhe Isten ereje által élet forrásává válik.
- Mindkét gyermek születése új kezdetet hoz.
- A hírüladásokban Isten megtartja ígéreteit: amit mondott, az beteljesedik, még ha emberileg lehetetlennek tűnik is.

Adventben mi is meghívást kapunk arra, hogy nyitott szívvel fogadjuk az isteni ígéretet. Lehet, hogy életünk bizonyos területei meddők, régóta nem látunk változást, reményt, új életet. De Isten ma is képes csodát tenni.

Uram, Te, aki a meddő asszonyoknak életet adtál, és aki Jánost küldted, hogy előkészítse a Te utadat, készítsd el a szívemet is a Te jövedelre. Tölts el hittel ott, ahol kételkedem, remény-nyel ott, ahol elfáradtam, és szeretettel ott, ahol megkeményedtem. Jöjj el, Uram, és újítsd meg bennem életed erejét! Ámen.

Varró Cili, Mór

2025. december 20., szombat – Iz 7,10-14; Lk 1,26-38 – „Jézusnak fogod nevezni!”

A névadásnak mindig nagy jelentőséget tulajdonítottak az emberek, úgy gondolták, hogy a név beszédes, a név maga az ember.

Jövendölésében Izaiás próféta Emmánuel („Velünk az Isten”) nevet ad egy születendő gyermeknek. Ez a jele annak, hogy a nép megszabadulhat szorongatott helyzetéből, bízzanak Istenben, mert tőle jön a szabadulás.

Lukács evangéliumában az angyal Jézus („Jahwe a szabadító”) néven nevezi Mária születendő gyermekét. Máté az evangéliumában értelmezi az angyalnak Józsefhez intézett szavait, Jézus születésében látja az izaiási jövendölés beteljesülését.

Sokak számára teljesen természetes és megszokott, hogy Jézus nevét gyakran a szájukra veszik, akár a meglepetés, akár az ijedtség kifejezésére. De még az imádságokban, énekekben elhangzó „Jézus” megszólítás is sokszor megszokott, közömbös, elveszik belőle a személyesség, hát még annak a tudata, hogy mi a jelentése (Isten a Szabadító!).

Most, Advent idején érdemes átgondolni, hogy Isten végtelen szeretetének szabadító ereje mutatkozott meg Jézusban. Nem arról van szó, hogy egy adott nép számára hoz megszabadulást ellenségeitől – miként azt a zsidó nép várta –, hanem ahogyan az angyal szájából elhangzik: „szabadulást bűneiből”!

Ma ez mit jelent a számomra? Minek vagyok még mindig a rabja, mi az, ami megkötve tart, mitől kell megszabadulnom?

Az „Emmánuel” név megmutatja a lelki értelemben vett szabadulás legnagyobb erőforrását, ami nem más, mint Isten jelenlétének meg- és átélése, a Vele való kapcsolat folytonos elmélyítése.

Az ember szabadsága nem azt jelenti, hogy bármit tehetek, vagy bárkihez csatlakozhatok, hanem azt, hogy szabadon döntök az Igaz, a Jó és a Szeretet mellett!

Mária az Úr „szolgáló leányának” (*doulosz* = rabszolga) nevezi magát, amikor „igen”-t mond. Szabadon elkötelezi magát!

Az Advent szabad elköteleződésünk újbóli kimondásának az ideje!

Csiky Lajos, Budapest

2025. december 21. – Advent 4. vasárnapja – Mt 1,18-24 –

„Íme a szűz méhében fogam, és fiút szül.”

Máté evangélista Jézus – pontosabban József – származásának bemutatása után Jézus születését írja le, de érdekes módon itt nem sok szó esik magáról a konkrét eseményről. Ennek az evangéliumi résznek a valódi „főhőse” Szent József.

Minden bizonnyal nehéz éjszakája lehetett Józsefnek, miután megtudta, hogy Mária várandós. Vajon mi történhetett? Hűtlen volt hozzá Mária? Elcsábították? Megerőszakolták? Most

mitévő legyen József? Amikor utánanéztem, azt olvastam, hogy az ókori izraelitáknál a jegyesség gyakorlatilag csak annyiban különbözött a házasságtól, hogy még nem történt meg a férj házába történő bevezetés, viszont a jegyesség felbontása is nyilvános válási tárgyalással járt. József valószínűleg nem hibáztatta Máriát, hiszen nem akarta megszégyeníteni, titokban akarta elbocsátani. Biztosan rengeteget imádkozott, tépelődött, kérte Isten útmutatását. Micsoda megkönnyebbülés lehetett neki, amikor álmában választ kapott, és kiderült, mi a terve Istennek a jegyesével! Mária nemcsak, hogy nem volt hűtlen, de a Megváltót hordja szíve alatt! Amit József tragédiának hitt, valójában Isten csodája volt. József „magához vette feleségét” – többé már nem jegyesét, feleségét.

Ha nehéz helyzetben vagyunk, mi is kérjük Isten segítségét, útmutatását. Ő akkor is tudja a választ, ha számunkra még nem látszik a kiút. Lehet, hogy az esemény, ami számunkra tragédiának tűnik, valójában Isten tervének része.

Balogh Máté, Debrecen

Vállalni, amit Isten ránk osztott

Képzeld magad József helyébe! Szeretsz valakit, akiben, úgy tűnik, csalódtál. Mit tegyél? Bántani nem akarsz, mert szereted. De fáj, ami történt. Szabadulnál a dologtól, a lehető legkevesebb sérüléssel. Vívódsz, mi a helyes döntés, amit a szeretet vezet. Álmatlan éjszakák, csak ez jár a fejedben. Kivel beszéld meg, akiben teljesen megbízol, aki a kimondott szavaiddal nem fog visszaélni? Olyan nehéz elhinni, hogy a nagy dolgok, a csodák veled történnek meg.

Meghozod a döntést. Vállalod, amit Isten rád osztott. És ez kihat az egész életedre. Józsefnek, ha már egyszer igent mondott, fel kell nevelnie egy gyermeket (ez kétezer éve valószínűleg nehezebb volt, mint manapság); egy gyermeket, akiről később nagy dolgok derülnek ki, amik igazolják, hogy jól döntött, hogy vállalta.

Felnevelni, óvni, tanítani, segíteni, támogatni egy gyermeket nem könnyű feladat. Különösen, ha nem a sajátod. De remek dolog látni őket fejlődni. Látni, hogy nagy dolgokra képesek. Józsefnek is biztosan sok csodálatos élménye volt Jézussal, akkor is, ha sokszor nem értette, mit miért csinál ez a gyermek.

Sok gyermeknek van szüksége ránk. Sokan vannak, akiknek a családjuk nem tudja biztosítani, amire szükségük van a kiteljesedéshez, tehetségük kiaknázásához. Kis hazánkban is, azon kívül még még többen. Hálát adok az életnek, a közösségnek, a Bokornak, hogy az elesettek, kicsik segítése mindig téma volt közöttünk: távolba küldött pénzzel, az időnk, tudásunk adásával segíteni az életet; hogy a józsefi apaság vállalása sem idegen közösségeinktől. Hála az örökbefogadó szülőkért, akik Szent Józsefekként segítik a gyermekeket.

Csire Ferenc, Székesfehérvár

Angel:

*„Íme, a hajadon, méhben várandós lesz, s fiút fog szülni, és Emmánuelnek fogják nevezni.”
Ami lefordítva: Velünk az Isten. (Mt 1,23)*

1. Mennyire viselem, ha készvények elé állítanak?
2. Mennyire figyelek a megszólításra?
3. Mennyire szoktam átélni, hogy velem, velünk az Isten?

2025. december 22., hétfő – Lk 1,46-56 –

„Éhezőket tölts be minden jóval, de üres kézzel bocsátja el a gazdagokat.”

Ez a gyönyörű rész a „Magnificat”. Mária ebben a *Magnificat*-ban énekl meg örömmel és hálával teli szívvel az Úristennel való kapcsolatát, dicsőíti az Urat, hogy meglátogatta őt, és kiválasztotta arra, hogy Jézus anyja legyen.

Nekem most egy ritkábban idézett mondaton akadt meg a szemem: *„Éhezőket tölts be minden jóval, de üres kézzel bocsátja el a gazdagokat.”*

„Szegények mindig lesznek köztetek...” mondta Jézus, tehát a keresztény embernek mindig feladata lesz a szegények, elesettek segítése.

De mi van a gazdagokkal? Bűn gazdagnak lenni?

Mióta az ember törzsfejlődésében megjelent a magántulajdon, mindig voltak, akik többet birtokoltak az átlagnál. Hogyan jutottak nagyobb vagyonhoz? Na ez nagyon nem mindegy. Szorgalommal, tehetséggel, rátermettséggel vagy gazemberséggel. Lopással, rablással, hatalommal való visszaéléssel, másokat megkárosítva stb. Egyik alaptételünk, hogy a Jézushoz igazodó ember, ha komolyan veszi az adástörvényt, nem gazdagszik, hanem szegényedik, mert idejét, pénzét, tehetségét ellenszolgáltatás nélkül mások javára fordítja.

Amióta vannak gazdagok, létezik irigység. Az ember általában irigykedik a gazdagra. Nem nézi, ki, hogyan jutott a vagyonhoz, mindenkire irigykedik. Nem tesz különbséget a tehetsége, szakmai hozzáértése révén gyarapodó család, vagy a gazember módon meggazdagodó között. Általánosít.

Az irigység sötét erőinek gerjesztése, felkorbácsolása a tisztességtelen úton hatalomra törő politikai eszközök egyike. Így volt ez régen és ma is. És az irigy ember borzasztó bűnökre képes. Hogy volt a bolsevik időkben? „Aki gazdag, az osztályellenség. Akinek 25 holdnál több földje van, az kulák. El kell venni a földjét és internálni a hortobágyi juhhodályba, vagy egyenesen Szibériába.” A Teremtőnek hála, az az idő elmúlt, de az emberi természet nem változott.

Te mit tudsz tenni, hogy a te világodban az irigység nélküli szeretet valósuljon?

Balogh Laci, Debrecen

2025. december 23., kedd – Lk 1,57-66 – Örülni, hinni, tenni... „Velünk az Úr!”

Keresztelő János születése örömet hozott Zakariás házába. Erzsébet örült, mert teljesült kívánsága. A szomszédok, rokonok Isten különleges ajándékának örvendeztek. Zakariás a névadás után dicsőítő hálaénekekre fakad. – Az evangéliumi szakasz első üzenete: Tanuljunk meg együtt örülni, a mások örömeinek is örülni...

Zakariás papi szolgálata alkalmával az angyal üzenete megzavarta, tanácsalanná tette. Hinni kell Isten kijelentésében, megszólító üzenetében – nem okoskodni, bölcselkedni, mert az Úr szava igaz, cselekedetében hűség. Amit kijelent, afelől nem lehet kétség. Végül is a konkrét helyzetben derül ki, hogy hiszünk-e igazán. Zakariás papi élete konkrét helyzetében derült ki, hogy van-e hite, hogy figyel-e Istenre. Nem az a kérdés, hogy szolgál-e Istennek, hanem hogy figyel-e Rá. Nem az a kérdés, mit tud, hanem megteszi-e, ami Isten mond. Életünk konkrét helyzeteiben dől el, hogy van-e hitünk és hogy mekkora a hitünk!

„Az Úr keze volt vele”, ez a mondat fogalmazódik az együtt lévőkhöz. Az események folyásában jelen van az Úr. Isten működik a világban. Jelenléte először „megölel”, „átjár”, azután általa, vele, érte munkálkodhatunk. Nem vagyunk egyedül. Egy vigyázó, óvó és folyton erőt árasztó „kéz” velünk van. Ne Isten legyen az én kezemben eszköz, hanem én legyek eszköze! Néha átéljük ugyan, hogy mintha nem lenne velünk, vagy nem elég erős a jelenléte. (Keresztelő János előhírnöke volt Jézusnak, mégis követeket küldött, hogy valóban Jézus-e Messiás!) Amikor nehéz hinni, akkor is tudjuk, hogy Isten keze velünk van (és a gyerekeinkkel, szereteteinkkel stb. is!) Ha rossz történik? „Minden a javunkra válik” – csak hinni kell, amikor nehéz, akkor is, Ha nem értjük, hogy mit hoz ki Isten a történelemből, akkor is. Tudatosítani azt is, hogy Isten általunk is munkálkodik. „Keze” lehetünk e világban. Gondoskodó, átölelő szeretetét vihetjük környezetünk, embertásaink felé.

Horváth Józsi, Tata

2025. december 24. – Urunk születésének ünnepe – Lk 1,67-79 – Karácsonyi hangulat

A mögöttünk lévő időszakban, úgy gondolom, mindannyian belefutottunk számtalan olyan reklámba, plakátba, hirdetésbe, amely jó tanácsot adott nekünk azzal kapcsolatban, hogyan teremtsünk karácsonyi hangulatot, hogyan érjük el azt az érzelmi állapotot, amit mi azonosítunk a Karácsony ünnepével.

Valaki számára a karácsonyi édességek, sütemények illata az, ami kiváltja ezt az érzést, ezt a hangulatot; valaki számára a fények, a feldíszített ház, lakás az, ami ünnepivé teszi a környezetet, és segít egy kicsit elcsöndesedni, a hétköznapi rohanásából kiragadva az ünnepre figyelni. Sokan úgy gondolják, hogy nem a külsőségek, hanem valami belső dolog, valami cselekedet. Például az, ha adakozunk, ha gyűjtünk szegényebb családoknak (cipősdobozokba lehetett különféle ajándékokat készíteni gyerekeknek), vagy ha meglátogatjuk egyedül élő szeretteinket, akikkel már régen találkoztunk; és sok más, ehhez hasonló jócselekedet teremti meg a hangulatot. Mindegyik nézetben van valami közös, egy olyan alapgondolat, amely meghatározza az ünneplésünket, ez pedig az, hogy a karácsonyi hangulatot nekünk kell valamilyen formában megteremtünk, mert az magától nem fog csak úgy létrejönni, valahogyan ki kell váltani az emberi szívből ezt az érzést.

Vajon az első Karácsony alkalmával milyen „hangulatban” voltak azok az emberek, akik találkoztak a Karácsony igazi csodájával, az emberré lett Istennel, Jézus Krisztussal. Milyen volt az első Karácsony hangulata? Az akkori esemény embereinek érzései, gondolatai teljesen eltértek a mai karácsonyi hangulatnak nevezett érzésektől. Ők, akik találkoztak Jézus Krisztussal elhitték, hogy őbenne Isten elküldte a Megváltót. Ez ugyebár szemmel nem volt látható, ő csak egy kisgyermek volt, de a hit, a reménység mindig többet lát meg, mint a szem! Hogyan reagáltak Krisztus születésére? Az ő viselkedésükből megérthetjük, hogy Isten Szentlelke igazából mit is akar munkálni a mi szívünkben.

Mária, amikor még csak várandós volt, elment Erzsébethez, aki elmondta neki, hogy ő lesz a Messiás édesanyja. Erzsébet elkezdti áldani és dicsérni Istent. Azt is mondja, hogy boldog az, aki hitt Istennek, mert ő beteljesíti mindazt, amit ígért neki. Dicsőítette és magasztalta Istent. Zakariásnak, miután Isten ismét megnyitotta a száját, mik voltak az első szavai? Elkezdte magasztalni az Urat. Zakariás elhitte végre, hogy eljön a Messiás, és szívében a válasz, amit a Szentlélek munkált, az volt, hogy magasztalta, áldotta Istent. A pásztoroknak megjelenő

angyalok dicsőítő énekkel magasztalták Istent! A pásztorok a látottak és hallottak után dicsőítették és magasztalták Istent. Elhíresztelték, amit megtudtak a gyermekről.

Hódolattal és imádatlal válaszoltak mindazok, akik meghallották Krisztus születésének hírét. Ilyen karácsonyi lelkületet, örömet és az örömünk továbbadásának vágyát adja mindannyiunknak az Úr! Erősítsen meg bennünket, ha már megadta. Irányítsa a szívünk figyelmét ezen az ünnepen különösen is, de minden egyes nap az ő személyére, akiben mindig lehet örömünk. Lehet, hogy az életünkben ugyanúgy megmaradnak a betegségek, a kudarcok, a fájdalmak, a nehézségek, de Krisztus személyében olyan örömet akar adni nekünk Isten, ami mindörökké megmarad, minden helyzetben.

Horváth Józsi, Tata

Zárásként egy vers fiatalon elhunyt fiamtól, Danitól:

Horváth Dániel: Hinni akarok a karácsonyban

*Hinni akarok a karácsonyban
Hinni az otthonban, az ünnepben
A fenyő meghitt illatában
A pislákoló gyertyafényben
A tökéletes élet himnuszában*

*Tisztán akarok látni! Látni
Képmutatás mögött feszülő
Igaz szeretetet, s érezni
Sóhajtását az együtt fénylő
Vágynak, és újra énekelni*

*Kell, hogy ebben az éjszakában
Ebben a megújuló kegyelemben
S minden gyertyalángban
Egy legyünk a Szeretetben
Hinni akarok a karácsonyban*

2025. december 25. – Karácsony – Lk 2,15-20 – „Amit az Úr tudtunkra adott”

A pásztorok elfogadták, hogy az angyalszó nem álom, nem valami képzelet eredménye, hanem az Úr adott nekik hírről valamit. Ennek megfelelően rögtön, késlekedés, latolgatás nélkül elindultak, tették, amit tenniük kellett. Ez nagyon jó példa nekünk is, hogy el tudjuk fogadni az Úr üzeneteit. Hiszen azok rendszerint a pásztorokénál sokkal egyszerűbb, elfogadhatóbb közlések, mert egy testvérem, barátom, rokonom mondja: „Te, figyelj, szerintem most neked...” Sajnos mi hajlamosak vagyunk egyrészt az Úr üzenetének forrását minősíteni, hogy ezt csak a barátom mondja, nem az Úr, és ugyebár a barátom sem szent; pedig Isten rendszerint embereket küld hozzánk üzenetekkel. Másrészt az üzenet tárgyát szeretjük elszabotálni, hogy most ez nem alkalmas, bár igaza van, jó lenne így tennem, de nem most. Most semmiképpen sem. Majd talán egyszer, ha lesz rá elég energiám.

Tanuljunk a pásztoroktól, akiknek szintén lehetett volna lehetőségük elodázni a küldetést, hogy „majd holnap megyünk”, de ők gyorsan útra keltek! Aki nyitott szívvel kész gyorsan útra kelni, az megtalálhatja Jézust, Máriát, Józsefet! Az a nagy kérdés, hogy megtaláltam-e már az életemben Jézust? Az, hogy tudok pukedlizni a templomban, egyáltalán nem bizonyítja ezt. Talán ha nem megyek el a bajbajutott mellett segítségnyújtás nélkül, ha tudomásul veszem, hogy a pénzem, fizetésem nemcsak az enyém, hanem osztoznom kell rászoruló embertársaimmal is, akkor már közel vagyok Jézushoz, az ő Országához. És Máriát megtaláltam-e? No nem a visszapillantóra akasztott rózsafüzérre gondolok. Hanem a példás Jézusra figyelésre, a „Tegyétek amit mond!”-ra, a szinte észrevétlenül szolgálásra.

A másik nagyon fontos mondandója az Írásnak, hogy „Mária emlékezetébe véste e szavakat, és szívében el-elgondolkozott rajtuk”. Tanulhatunk Máriától: a Jézus életével – és persze a tanításával – kapcsolatos szavakat érdemes megjegyezni, mert fontosak az életem alakítása szempontjából! Ha felírom (kedvencek közé rakom), az is jó lehet, mert nem felejttem el, nem üt ki a fejemből a mindennapi események, gondok. De még jobb az emlékezetembe vésni, mert akkor kritikus helyzetben eszembe juthat, hogy mit mondott erre Jézus, hogyan cselekedett ő hasonló helyzetben. Persze a legjobb, ha nemcsak megjegyzem, de szívemben el-elgondolkozok rajta. Ebben az esetben ez életem részévé válhat – mint Máriának –, és akkor sokkal zökkenőmentesebben élhetem az életemet, a mindennapjaimat.

Singer József, Székesfehérvár

